

Mg.iur., Mg.oec., **Līga Velve**, Jurist

Rīga Stradiņš University

Mg.iur., Criminal expert, **Aigars Evardsons**, Senior expert in corruption prevention matters of Rīga City Council Bureaucracy Combating Centre

Latvia

Price restrictions in public procurement

Abstract. Price is an element determining competitiveness of the enterprise not only in the market, but also in public procurement, as procurement procedures generally are organised following the principle of competition that is implemented at the moment of the submitting of the offer and upon competing by offering economically advantageous proposal to the purchaser or the lowest price. Therefore, pricing policy is the factor determining the contract award within the procurement procedure. Currently, pricing policy within the public procurement is a topical issue, as often entrepreneurs claim contractual prices offered by their competitors to be abnormally low. A great number of claims to Procurement Monitoring Bureau (hereinafter – PMB) testifies to it. However, each case deserves to be assessed separately to clarify if the contractual price is abnormally low or the entrepreneur has acted following his usual commercial practice. Thus, it is essential to identify if and which restrictions in the determining of pricing policy exist in public procurement.

Keywords: pricing policy, public procurement, abnormally low price, competition law.

Mg.iur., Mg.oec., **Līga Velve**, juriste

Rīgas Stradiņa universitāte

Mg.iur., M.tiesu eksperts, **Aigars Evardsons**, vecākais eksperts korupcijas novēršanas jautājumos Rīgas domes Birokrātijas apkarošanas centrā

Latvija

Cenu politikas ierobežojumi publiskos iepirkumos

Anotācija. Cena pēc būtības ir elements, kas nosaka uzņēmuma konkurētspēju ne tikai tirgū, bet arī publiskā iepirkumā, jo iepirkuma procedūras būtībā tiek organizētas pēc sacīkstes principa, to realizējot piedāvājumu iesniegšanas brīdī un sacenšoties ar saimniecisko izdevīgumu pasūtītājam vai zemāko cenu. Līdz ar to tieši cenu politika publiskā iepirkumā nosaka uzņēmuma iespējas iegūt līguma slēgšanas tiesības, un tieši cenu politika publiskā iepirkumā ir pēdējā laikā aktuāls temats, tā kā nereti konkurentu piedāvātās līgumcenas pēc uzņēmēju domām ir nepamatoti lētas, ko apliecina biežās sūdzības Iepirkumu uzraudzības birojam (turpmāk-IUB). Tomēr, ir jāvērtē katrā konkrētā gadījumā, vai piedāvātā līgumcena tiešām ir nepamatoti lēta, vai arī piegādātājs rīkojas atbilstoši savai ierastajai komercpraksei? Tātad, svarīgi ir identificēt, vai un kādi ierobežojumi cenu noteikšanas politikā pastāv publiskā iepirkumā.

Atslēgas vārdi: cenu politika, publiskais iepirkums, nepamatoti lēta cena, konkurences tiesības.

Mg.iur., Mg.oec., Лига Велве, юрист

Рижский Университет им.Страдина

Mg.iur., Суд.мед. эксперт, Айгарс Эвардсонс, старший эксперт по вопросам предотвращения коррупции Центра борьбы с бюрократией при Рижской Думе

Латвия

Ограничения ценовой политики при публичных закупках

Аннотация. Цена, по сути своей, является тем элементом, который определяет конкурентоспособность предприятия не только на рынке, но и в рамках публичных закупок. Процедура публичной закупки организуется по принципу состязательности, который реализуется в момент подачи предложений, соревнующихся между собой субъектов, хозяйственной выгодой заказа или наиболее низкой ценой. Поэтому, именно ценовая политика предприятия, участвующего в процедуре публичной закупки, определяет возможности данного предприятия получить право на заключение договора. И именно ценовая политика, в рамках организуемых публичных закупок, является в последнее время актуальной темой, так как нередко предложенные конкурентами цены, по мнению предпринимателей, являются необоснованно низкими, что подтверждается частыми жалобами в Бюро надзора за закупками. Тем не менее, каждый конкретный случай следует рассматривать отдельно на предмет того, является ли предложенная цена действительно необоснованно низкой или же поставщик действовал в соответствии со своей обычной коммерческой практикой. Таким образом, важно дифференцировать, существуют ли ограничения в политике определения цен при публичных закупках и, если да, то какие.

Ключевые слова: ценовая политика, публичная закупка, необоснованно низкая цена, конкурентное право.

Saskaņā ar Publisko iepirkumu likuma (turpmāk-PIL) 2.panta trešo daļu, likuma mērķis ir valsts un pašvaldību līdzekļu efektīva izmantošana, maksimāli samazinot pasūtītāja risku.[8] Savukārt, Sabiedrisko pakalpojumu sniedzēju iepirkuma likuma (turpmāk-SPSIL) 2.panta trešā daļa nosaka, ka likuma mērķis ir sabiedrisko pakalpojumu sniedzēju un publisko personu līdzekļu efektīva izmantošanu. [9] Tādējādi, likumos noteikto normu pamatmērķis ir pasūtītāja līdzekļu efektīva izmantošana.

Pastāv gadījumi, kad iepirkumu konkursos finanšu piedāvājums ir jāiesniedz tāmes veidā, bet pie saimnieciski izdevīgākā piedāvājuma vērtēšanas, pretendenti piedāvā kādu pozīciju nodrošināt bez maksas vai arī norāda atsevišķas komponentes izmaksas, kas ir pietuvinātas nulles vērtībai. Sākotnēji šāds pretendenta piedāvājums šķiet izdevīgs pasūtītājam, jo iespējams iegūt ekonomiski izdevīgāko piedāvājumu par zemāko

cenu. Kā liecina IUB lēmumi (piem.,2012.gada 18.februāra lēmums Nr. 4-1.2/13-53), ja pretendents piedāvājumā ir norādījis bezmaksas pozīciju, tad šāds piedāvājums ir jānoraida, jo piedāvājumā nav norādītas «faktiskās izmaksas, kādas izpildītājam rodas», veicot līguma priekšmeta izpildi. Šķietami nepamatoti lēta piedāvājuma pārbaudes procedūra ir skaidri reglamentēta normatīvajos aktos publisko iepirkumu jomā, taču pretendenta izslēgšana zemās cenas dēļ, neievērojot šo procedūru, var novest pie nepamatota konkurences ierobežojuma. Tomēr IUB prakse liecina par to, ka analogisku jautājumu risināšana tiek veikta nekonsekventi.

Kā norāda IUB, *gadījumos, kad pretendenti nav norādījuši izmaksas pozīcijās, kas tiek vērtētas saimnieciski visizdevīgākā piedāvājuma vērtēšanas kritēriju ietvaros, vai norādījuši, ka tās ir «0», to piedāvājumi atzīstami par neatbilstošiem nolikuma prasībām. Pretējā gadījumā, pieņemot*

un vērtējot šādus piedāvājumus, var tikt pārkāpts vienlīdzīgas attieksmes pret piegādātājiem princips, ja citi piegādātāji šīs izmaksas ir objektīvi norādījuši (skat. IUB IIK 14.12.2011. lēmumu Nr.4-1.2/11-411.[5]).

Turklāt, kā norāda IUB 2013.gada 18.februāra lēmumā Nr.4-1.2/13-53 «Pasūtītājs Konkursa dokumentācijā nav noteicis precīzu (...)specifikāciju ar konkrētu vienību skaitu, izmēriem un citiem rādītājiem, no kā vispār būtu iespējams noteikt iespējamās piegādes un uzstādīšanas izmaksas, turklāt šīs izmaksas vispār nav iespējams objektīvi novērtēt, nezinot konkrētās piegādes nosacījumus.»[6] Attiecīgi, pēc IUB vērtējuma, ja pretendents piegādes un uzstādīšanas izmaksas ir norādījis «bez maksas», šādas izmaksas nav faktiskās pretendenta izmaksas un izmaksas nav nosakāmas, ja iepirkuma tehniskā specifikācija nenosaka konkrētu preču apjomu. Tomēr, jāatzīmē, ka IUB mājas lapā pie ieteikumiem un vadlīnijām publisko iepirkumu veikšanā ir publicēta Tiesu administrācijas prezentācija par vispārīgās vienošanās piemērošanu un arī izvēles kritērijiem, kur cita starpā kā laba prakse ir iekļauts vērtēšanas kritērijs «*Transporta izmaksas procentos no materiālu vērtības*». Piemērojot analogiju attiecībā par IUB 2013.gada 18.februāra lēmumā Nr.4-1.2/13-53 izskatītās sūdzības par konkursa vērtēšanas kritēriju pamatotību, nav saprotama IUB dažādā nostāja līdzīgos jautājumos. Jo arī vispārīgā vienošanās (kas norādīta minētajā prezentācijā) neietver konkrētu darbu apjomu vai detalizētu izpildes tehnisko specifikāciju, izmērus un citus rādītājus, no kā būtu iespējams noteikt precīzas transporta izmaksas.

Te gan varētu rasties jautājums, vai būtu pamats paļauties uz IUB mājas lapā publicētu informāciju, kas nav IUB sastādīta, bet tikai publicēta, vai kas nav oficiāli nostiprināta normatīvajos aktos? Tiesiskās paļāvības princips jāizsver kopsakarībā ar tiesiskuma principu un tiesiskās noteiktības principu. Viena no tiesiskuma sastāvdaļām ir tā, ka iestādes praksei jābūt konsekventai. Nav pieļaujams praksi mainīt tik nesamērīgi bieži, ka persona nevar paļauties, kāda būs iestādes turpmākā rīcība. Labticīgai personai jāzina, kādā veidā tiesiski rīkoties, lai panāktu sev labvēlīgu administratīvu aktu vai iestādes faktisko rīcību.

Savukārt, Valsts pārvaldes iekārtas likuma[10] (turpmāk – VPIL) 10.panta septītā daļa paredz,

ka Valsts pārvaldes pienākums ir informēt sabiedrību par savu darbību. Tas attiecas it īpaši uz to sabiedrības daļu un tām privātpersonām, kuru tiesības vai tiesiskās intereses īstenotā vai plānotā darbība skar vai var skart. Saskaņā ar VPIL 14.pantu, lai nodrošinātu tiešās pārvaldes institucionālās sistēmas pārskatāmību un efektivitāti, izveido datu bāzi par tiešās pārvaldes iestādēm. Atbilstoši VPIL 14.panta trešās daļas 6)apakšpunktam, datu bāzē jāpublicē iestādei saistošie un tās izdotie iekšējie normatīvie akti. Savukārt šā paša panta piektā daļa nosaka, ka **internetā publicētajai datu bāzei ir publiska ticamība**. No iepriekš minētā izriet, ka IUB mājas lapā publicētajai informācijai ir publiska ticamība, t.sk. arī ieteikumiem publisko iepirkumu piemērošanā.

Kā izriet gan no Eiropas Parlamenta un Padomes direktīvas 2004/18/EK[3] (2004.gada 31.marts) par to, kā koordinēt būvdarbu valsts līgumu, piegādes valsts līgumu un pakalpojumu valsts līgumu slēgšanas tiesību piešķiršanas procedūru (55.pants), gan no PIL (48.pants), šķietami nepamatoti lēta piedāvājuma konstatēšana pati par sevi nav pietiekams pamats piedāvājuma noraidīšanai. Eiropas Savienības Tiesas judikatūrā uzsvērts, ka pretendenta automātiska izslēgšana no procedūras, balstoties vienīgi uz matemātiskiem apsvērumiem un neļaujot pretendenta pamatot sava piedāvājuma īstumu, ir pretrunā ar direktīvu (konkrētajā gadījumā apskatīta Padomes Direktīva 93/37/EEK[2] (1993.gada 14.jūnijs) par to, kā koordinēt būvdarbu valsts līgumu piešķiršanas procedūras mērķi (sk. Eiropas Savienības Tiesas 2001.gada 5.jūnija sprieduma apvienotajā lietā C285/99 un C-286/99 [4] 45., 46., 47.,58. punktu). Šķietami nepamatoti lēta piedāvājuma pārbaudes procedūra skaidri reglamentēta PIL 48.pantā. Pretendenta izslēgšana zemās cenas dēļ, neievērojot šo procedūru, var novest pie nepamatota konkurences ierobežojuma.

Nesamērīgi lēta piedāvājuma jēdziens ir cieši saistīts ar noslēdzamā līguma priekšmetu (precī vai pakalpojumu, kuru pērk pasūtītājs). Līdz ar to nepamatoti lēta piedāvājuma jēdzienam ir nenoteikta juridiska jēdziena iezīmes, kas ir nosakāms atkarībā no līguma priekšmeta īpatnībām. Turklāt nepamatoti lēta piedāvājuma vērtēšana ir vērsta uz pretendentu tiesību un tiesisko interešu ievērošanu, lai nepieļautu to

nepamatotu izslēgšanu no dalības konkursā, pie apstākļiem, ja ievērojami lētākais piedāvājums ir noteikts pamatoti un pretendents objektīvi ir spējīgs nodrošināt līguma izpildi.[1]

Nebūtu objektīvi salīdzināt pasūtītāja izmaksas (līgumcenu) un reālās piegādātāja izmaksas, kur papildu mainīgajām izmaksām (t.sk. izejmateriāli, transporta izmaksas, darbaspēka izmaksas uz konkrēto piegādi), ir arī uzņēmuma fiksētās izmaksas, kas arī veido preču un pakalpojumu pašizmaksu. Iepirkuma procedūrā šādus rādītājus nav iespējams izvērtēt, jo konkrētie dati publiski nav pieejami un nebūtu arī samērīgi un pamatoti pretendenta šādu informāciju pieprasīt. Līdz ar to IUB arguments par uzņēmuma faktiskajām izmaksām, sniedzot pakalpojumu vai veicot piegādi, nav vērtējams kontekstā ar līguma cenu, kuras noskaidrošana ir Pasūtītāja mērķis, rīkojot iepirkuma procedūru.

Minēto pamato arī Administratīvās rajona tiesas 2011.gada 13.decembra spriedums lietā Nr.A420731710[1], kur izskatītās lietas pamatā ir pasūtītāja veikts konkurss ar līguma priekšmetu – skolēnu autobusu iegāde, un tehniskā apkope bija tikai viena no iepirkuma komponentēm. Kā norāda tiesa *«par līguma priekšmetu pamatā ir atzīstama skolēnu autobusu iegāde, nevis vēlāka to tehniskā apkope, kas ir tikai papildus kritērijs, kas veido iepirkuma cenu. Proti, sākotnēji tiek iepirkti transportlīdzekļi, un pēc to iegādes un ekspluatācijas uzsākšanas katra pašvaldība pati maksā par to uzturēšanu, tai skaitā tehnisko apkopi. Līdz ar to tehniskās apkopes izmaksas neveido līguma priekšmeta pamatsummu, bet tikai to papildina. Šai sakarā ir jānorāda, ka transportlīdzekļu izplatītāji **bieži vien praksē piedāvā tehniskās apkopes pakalpojumus bez maksas**, ja klients iegādāsies transportlīdzekli pie konkrētā autorizētā dīlera. Līdz ar to zemu tehnisko apkopju cenu norādīšana, vai vispār to veikšana bez maksas, nekādā ziņā nebūtu uzskatāma par nepamatoti zemas cenas noteikšanu brīvās konkurences apstākļos, kad minētā pieeja tiek praktizēta, lai piesaistītu klientus arī ārpus publisko iepirkumu konkursiem.»* No minētā skaidri izriet, ka, vērtējot pretendenta finanšu piedāvājuma komponentes, jāņem vērā arī konkrētās tirgus nozares prakses īpatnības.

Jānorāda gan, ka jau 2014.gada 27.janvāra lēmumā Nr.4-1.2/14, IUB piekrīt, ka par

nepamatoti lētu nav uzskatāma pretendenta finanšu piedāvājuma komponente «eļļas filtru nomaiņa, gaisa filtru nomaiņa, eļļas maiņa, ritošās daļas diagnostika» ar piedāvāto līgumcenu 0,01 Ls bez PVN stundā, norādot, ka pasūtītājam nav pamata uzskatīt par nepamatoti lētu un noraidīt pretendenta piedāvājumu, ja ar objektīviem faktiem un no tiem izrietošiem racionāliem apsvērumiem pasūtītājs nevar pamatot, ka par piedāvāto cenu nav iespējams izpildīt iepirkuma līguma nosacījumus. Tādējādi IUB publiskā iepirkumā paredz ņemt vērā ne tikai tādas faktorus, kā faktiskās darba izmaksas (piem., cilvēka veiktā darba stundas izmaksas praktiski nevar būt 0,01 Ls, ņemot vērā valstī noteikto minimālo darba stundas algas likmi), bet gan vērtējama ir kopējā līgumcena un arī konkrētā iepirkuma priekšmeta nozares tirgū praktizētā cenu politika.

Ņemot vērā, ka minēto principu ievērošana nav definēta spēkā esošos normatīvos aktos, tiesiskās noteiktības dēļ būtu nepieciešams PIL un SPSIL paredzēt, ka *gadījumā, ja kāda no pretendenta finanšu piedāvājuma komponentēm, kas saistīta ar līguma priekšmeta izpildi, bet nav pamatpriekšmets, pretendenta piedāvājumā iekļauta kā «bez maksas» vai norādītās izmaksas ļoti zemas, pasūtītājs nenoraida tā piedāvājumu tikai tādēļ, ka norādītās izmaksas ir nulle vai arī ir zemākas par to faktiski iespējamo pašizmaksu, bet pasūtītājs, pieprasot skaidrojumus un pierādījumus no pretendenta, pārliecinās par pretendenta iespējām izpildīt līguma priekšmetu, ņemot vērā attiecīgās nozares specifiku un tirgus dalībnieku ierasto komercpraksi.*

Tomēr, izvēloties cenu politiku publiskā iepirkumā, svarīgi ņemt vērā arī konkurences tiesību ierobežojumus. Konkurences padome vadlīnijās Konkurences likuma 13.panta otrās daļas piemērošanai ir sniegusi skaidrojumu attiecībā uz atlaižu piemērošanas principu, proti, ka atlaide var būt pamatota tikai ar objektīviem apstākļiem (apjoms, sniegtais pakalpojums u.tml.). Cenu noteikšanas politika ir katras komercsabiedrības iekšējā lieta, un brīvā tirgus situācijā katrs tirgus dalībnieks, izņemot dominējošā stāvoklī esošus, ir brīvs savā rīcībā, kas ietver vienlaicīgi arī godīgu un taisnīgu attieksmi sadarbībā ar klientiem, veicinot labumu patērētājiem.

Te gan rodas praktisks jautājums, cik ierobežota ir dominējošā stāvoklī esoša tirgus dalībnieka rīcības brīvība, nosakot piedāvāto līgumcenu publiskā iepirkumā?

Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru dominējošā stāvoklī esošam uzņēmumam ir īpaša atbildība ar savu rīcību neapdraudēt efektīvu un neizkropļotu konkurenci iekšējā tirgū (skat. 2009.gada 2.aprīļa spriedumu lietā C 202/07 P *France Télécom*/Komisija, Krājums, I 2369. lpp., 105. punkts un tajā minētā judikatūra).

Eiropas Kopienų Līguma 82. pants it īpaši attiecas uz tāda dominējošā stāvoklī esoša uzņēmuma rīcību, kurš, kaitējot patērētājiem, ar citiem līdzekļiem, nevis tiem, kas reglamentē normālu konkurenci, pamatojoties uz uzņēmēju pakalpojumiem, rada šķēršļus esošā konkurences līmeņa saglabāšanai tirgū vai šīs konkurences attīstībai.[7]

Tādējādi ar EKL 82. pantu it īpaši ir aizliegts, ka dominējošā stāvoklī esošs uzņēmums realizē praksi, kurai ir izslēdzīga iedarbība attiecībā pret tikpat efektīviem konkurentiem, tādējādi nostiprinot dominējošo stāvokli ar līdzekļiem, kas nav atbilstoši uz sniegumu balstītai konkurencei. Tādēļ no šī skatupunkta, ne katra cenu konkurence var tikt uzskatīta par leģitīmu (šajā ziņā skat. iepriekš minētos spriedumus lietā AKZO/Komisija, 70. un 72. punkts; lietā *France Télécom*/Komisija, 106. punkts, kā arī lietā *Deutsche Telekom*/Komisija, 177. Punkts) Lai noteiktu, vai dominējošajā stāvoklī esošais uzņēmums, piemērojot cenu noteikšanas sistēmu, ir ļaunprātīgi izmantojis šo stāvokli, ir jāizvērtē visi apstākļi kopumā un jāpārbauda, vai ar šo rīcību netiek atņemta vai ierobežota pircēja izvēles iespēja attiecībā uz tā iepirkumu avotiem, konkurentiem netiek liegta pieeja tirgum, tirdzniecības partneriem netiek piemēroti atšķirīgi nosacījumi līdzvērtīgos darījumos, tādējādi radot tiem nelabvēlīgus konkurētspējas apstākļus, un, vai netiek pastiprināts dominējošais stāvoklis, traucējot konkurenci (iepriekš minētais spriedums

lietā *Deutsche Telekom*/Komisija, 175. punkts un tajā minētā judikatūra).[7]

Ņemot vērā minēto, jāsecina, ka ierobežojumi dominējošā stāvoklī esošiem tirgus dalībniekiem attiecībā uz to cenu politiku nebūtu attiecināmi uz publisko iepirkumu, jo:

- 1) neierobežo pircēja izvēles iespējas attiecībā uz tā iepirkumu avotiem (publiskā iepirkumā pircējs/pasūtītājs neizvēlas iepirkumu avotus, tā kā publiskā iepirkuma procedūra tiek realizēta konkursa, jeb sacīkstes ietvaros);
- 2) konkurentiem netiek liegta pieeja tirgum, jo publiskā iepirkumā piedāvājumu var iesniegt jebkura fiziska vai juridiska persona, vai šādu personu apvienība;
- 3) dominējošais stāvoklis netiek pastiprināts, ņemot vērā, ka dominējošais stāvoklis komersantam ir konkrētā tirgū, nevis publisko iepirkumu sektorā;
- 4) tirdzniecības partneriem (pasūtītājiem) netiek piemēroti atšķirīgi nosacījumi līdzvērtīgos darījumos, jo katrs darījums (publiska iepirkuma līgums) pēc būtības ir unikāls, tā kā paredzēts pasūtītāja vajadzību apmierināšanai konkrētā vietā un termiņā (izpildes var būt ilgtermiņa), kā arī ņemot vērā paša pasūtītāja izvirzītos izpildes nosacījumus (līguma saturu nosaka pasūtītājs, nevis piegādātājs), tādējādi publiska iepirkuma līgumi nevar tikt traktēti kā līdzvērtīgi darījumi, pat ja satur vienu un to pašu iepirkuma priekšmetu.

Rezumējot iepriekš minēto, jāsecina, ka pamatā cenu politikas ierobežojumi publiskā iepirkumā ir saistāmi ar nepamatoti lētas cenas nepieļaujamību, un galvenais kritērijs piedāvātās līgumcenas/cenu politikas izvērtēšanai ir tas, vai pretendents var pierādīt spēju izpildīt konkrēto līguma priekšmetu par piedāvāto līgumcenu, ņemot vērā attiecīgās nozares specifiku un tirgus dalībnieku ierasto komercpraksi.

Izmantotie avoti:

1. Administratīvā rajona tiesas 2011.gada 13.decembra spriedums lietā Nr.A420731710. Pieejams: http://www.tiesas.lv/files/AL/2011/12_2011/13_12_2011/AL_1312_raj_A-03207-11_18.pdf // skatīts 09.10.2013.
2. Eiropas Parlamenta un Padomes 1993.gada 14.jūnija Direktīva 93/37/EEK par to, kā koordinēt būvdarbu valsts līgumu piešķiršanas procedūras. // Eiropas Savienības Oficiālais Vēstnesis L 199/54,09.08.1993., lpp. 0054 – 0083
3. Eiropas Parlamenta un Padomes 2004.gada 31.marta Direktīva 2004/18/EK par to, kā koordinēt būvdarbu valsts līgumu, piegādes valsts līgumu un pakalpojumu valsts līgumu slēgšanas tiesību piešķiršanas procedūru. // Oficiālais Vēstnesis L 134 , 30.04.2004, 0114 – 0240 lpp.
4. Eiropas Savienības Tiesas 2001.gada 5.jūnija spriedums apvienotajā lietā Ente nazionale per le strade un Società Italiana per Condotte d'Acqua SpA (C-285/99) un Impresa Ing. Mantovani SpA pret ANAS – Ente nazionale per le strade un Ditta Paolo Bregoli (C-286/99) Pieejams: <http://curia.europa.eu/juris/celex.jsf?celex=61999CJ0285&lang1=lv&type=NOT&ancre> //skatīts 11.12.2013.
5. IUB IIK 14.12.2011. lēmums Nr.4-1.2/11-411 //Atrodams IUB arhīvā.
6. IUB IIK 18.02.2013. lēmums Nr.4-1.2/13-53 // Atrodams IUB arhīvā.
7. Lieta C 209/10 Post Danmark A/S prēt Konkurrencerådet – <http://eurlex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=CELEX:62010CJ0209:LV:HTML> // skatīts 01.02.2014.
8. Publisko iepirkumu likums: Latvijas Republikas likums. Latvijas Vēstnesis Nr.65 (3433), 25.04.2006.
9. Sabiedrisko pakalpojumu sniedzēju iepirkumu likums: Latvijas Republikas likums. Latvijas Vēstnesis Nr.140 (4332), 03.09.2010.
10. Valsts pārvaldes iekārtas likums: Latvijas Republikas likums. Latvijas Vēstnesis Nr.94 (2669), 21.06.2002.

References:

1. District Administrative Court judgment Nr.A420731710 of 13 December 2011.//Available at: http://www.tiesas.lv/files/AL/2011/12_2011/13_12_2011/AL_1312_raj_A-03207-11_18.pdf
2. Council Directive 93/37/EEC of 14 June 1993 concerning the coordination of procedures for the award of public works contracts.//Official Journal L 199 , 09/08/1993 P. 0054 – 0083
3. Directive 2004/18/EC of the European Parliament and of the Council of 31 March 2004 on the coordination of procedures for the award of public works contracts, public supply contracts and public service contracts.//Official Journal L 134, 30.4.2004, p. 114–240
4. European Court of Justice Judgment of 5 June 2001 in Joined Cases «Ente nazionale per le strade un Società Italiana per Condotte d'Acqua SpA (C-285/99) un Impresa Ing. Mantovani SpA pret ANAS – Ente nazionale per le strade un Ditta Paolo Bregoli (C-286/99)».//Available: <http://curia.europa.eu/juris/celex.jsf?celex=61999CJ0285&lang1=lv&type=NOT&ancre>
5. Procurement Monitoring Bureau 14.12.2011. Decision Nr.4-1.2/11-411. Contained PMB archive.
6. Procurement Monitoring Bureau 14.12.2011. Decision Nr.4-1.2/13-53. Contained PMB archive.
7. Case C-209/10 «Post Danmark vs. Konkurrencerådet» <http://eurlex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=CELEX:62010CJ0209:LV:HTML>
8. Public Procurement Law / Law of Latvian Republic. Shall come into force on 1 May 2006. // Latvijas Vēstnesis Nr.65 (3433), 25.04.2006.
9. LR Law «On the Procurement of Public Service Providers», coming into force on 4 September 2010 // Latvijas Vēstnesis Nr.140 (4332), 03.09.2010.
10. State Administration Structure Law / Law of Latvian Republic, coming into force on 1 January 2003 // Latvijas Vēstnesis Nr.94 (2669), 21.06.2002.